

Шателъ и бѣ твърде щастлива, за да може да мисли за своята братовчедка.

Императорътъ ношуваше въ Буколеона. Ала всѣки день той идваше да я посети, или да я заведе на нѣкое тържество въ тѣхна честь. Той бѣше хубавъ и любезенъ момъкъ. Ала сърдцето ѝ бѣ студено и равнодушно къмъ него.

Затова, когато чу почителния шъпотъ на Одетъ: Императорътъ! — тя бързо се извърна, безъ да може да скрие изненадата си. Лицето ѝ стана алено като цвѣтъ отъ неранза. Никога по това време Анри не бѣ влизалъ, безъ да се обади и безъ да предизвести.

Задъ сводоветѣ, крепени отъ четири мраморни колони и покрити съ златна мозаика, Одетъ и Дафина изчезнаха въ редица поклони. Изправена предъ покрититѣ съ порфиръ стени, Мария изглеждаше още по-крѣжка и безплътна. Като свежъ кринъ, като гъвкава трѣстика. Тя изгледа очудена императора.

— Бъдете добре дошелъ, съръ. Азъ не знаехъ, че тази вечеръ ще излизаме.

— Не, Мария — каза замислено той — азъ не съмъ дошелъ да ви изведа. — Погледътъ му неспокойно се луташе по пѣстрата мозаика на пода, който бѣ сякашъ посланъ съ цвѣта.

За пръвъ пътъ той я наричаше Мария. Тя изтръпна. Какво искаше той, какво имаше да ѝ каже?

Тя го помоли да седне връзъ мекия китенъ губервъ на мендеря. И сама зае мѣсто върху столъ отъ джбъ и кордованска кожа, съ високо, тѣсно облегалo. Кунда наостри уши, оправи умни очи къмъ чуждоземния мъжъ, глухо изрѣмжа. Мария я дръпна за кашката отъ червена кожа, смърра я съ нѣжни, гальовни слова, потупа я по врата.

— Мария . . . — повтори императорътъ и спрѣ нерешително. Въздъхна. Дигна взоръ къмъ нея. — Отъ нѣколко дни както сте между насъ, азъ непрекъснато Ви наблюдавамъ. И не знамъ, дали се мамя или не, но ми се струва, че вие криете нѣщо отъ менъ. Вие тжгувате, Мария. И азъ не знамъ за какво. Само за родината ли?